

ภาคหนึ่ง

1

สมรภูมิแห่งการล่า

ในลอนดอนป่าয়ฤดูใบไม้ผลิที่มีตมหม่นหมองและสายลมกระโชกแรง ลอนดอนกำลังไล่ล่าเมืองเหมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งข้ามกันทะเลเหนือที่แห้งเหือดไปจนหมดสิ้น

ในยามวันคืนเปี่ยมสุขกว่าที่เป็นอยู่ ลอนดอนคงไม่แม้แต่จะชายตามองเหยื่อระจอกงอกงอยอย่างเมืองนี้ ลอนดอนเป็นเมืองหลักของเหล่าเมืองเคลื่อนที่ หรือที่รู้จักกันในนามแทรริกซ์ชนิดี้ ลอนดอนยิ่งใหญ่กว่าใคร และเคยล่าเมืองใหญ่กว่านี้มาแล้ว ไล่ตั้งแต่หัวเมืองทางเหนือไกลสุดขอบเขตแดนไอซ์เวสต์ มาจรดทิศใต้ ณ ชายฝั่งต่างๆ ริมทะเลเมดิเตอร์เรเนียน แต่ในระยะหลังมานี้เหยื่อน้อยใหญ่หายากขึ้นทุกที เมืองใหญ่ๆ เริ่มหันมาจ้องลอนดอนด้วยสายตาหิวกระหาย ลอนดอนซ่อนตัวจากสายตาของพวกมันมาตลอดสิบปี หลบหลีกเร้นกายอยู่ในเขตตะวันตกอันชื้นแฉะ เต็มไปด้วยหุบเขาที่สุมคามักประวัติศาสตร์ระบุน่าครั้งหนึ่งเคยเป็นเกาะบริเตนเป็นเวลาหนึ่งทศวรรษเต็มๆ ที่ลอนดอนไม่มีอะไรตกถึงห้องนอกจากเมืองไรรินาสาโทเมืองจิวๆ กับชุมชนไม่เคลื่อนที่บนเนินเขาเปียกแฉะ แต่ในตอนนีท่านนายกเทศมนตรีตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่ลอนดอนของเขาจะ

14 สมรภูมิลำเมือง ตอน จักรกามรณะ

ต้องฝ่าส่วนคอคอดเข้าไปในสมรภูมิแห่งการล่าให้จงได้

พวกเขายังไปได้ไม่ถึงครึ่งทางตอนที่ยามบนหอคอยสูงมองเห็นเมืองเหมือนกำลังทะเกินที่ราบเกลือห่างออกไปยี่สิบไมล์ ชาวลอนดอนมองภาพนี้ว่าเป็นลางดีจากเทพเจ้า แม้แต่ตัวท่านนายกเทศมนตรีเอง (ผู้ไม่เชื่อเรื่องผีสังหนางไม้หรือโชคกลางใจ) ยังถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นอันดียิ่งของการมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออก และออกคำสั่งให้ไล่ตามเมืองนั้นในทันที

เมืองเหมือนเห็นภัยคุกคามและรีบแผ่นแนบ ดินตะขาบขนาดมหึมาได้ลอนดอนเร่งความเร็วขึ้นเพื่อตามติด และไม่ช้าก็ไล่ตามเหยื่อโอชะด้วยความเร็วเต็มพิกัด นักล่านามลอนดอนคือภูเขาโลหะสูงเจ็ดชั้นซ้อนกันเหมือนเค้กแต่งงาน ชั้นล่างๆ เต็มไปด้วยพวยควันเครื่องจักรปกคลุม เคหาสน์เศรษฐกิจสีขาวเรียงรองอยู่ชั้นบนๆ และที่ชั้นบนสุดคือกางเขนสีทองอร่ามของมหาวิหารเซนต์พอลส่องประกายระยิบระยับห่างจากพื้นโลกที่พังพินาศไปสองพันฟุต

ทอมกำลังทำความสะอาดของจัดแสดงที่แผนกธรรมชาติวิทยาในพิพิธภัณฑ์ลอนดอนตอนที่การไล่ล่าเปิดฉากขึ้น เขารับรู้ได้ถึงแรงสั่นสะเทือนที่สะท้อนขึ้นมาจากพื้นโลหะและเงยหน้าขึ้นมองเพดาน เห็นวาทะและโลมาจำลองที่ห้อยต่อแผงกวัดแกว่งไปมาบนสายเคเบิลตั้งเอียงอัดแอ็บเบาๆ

หนุ่มน้อยไม่ได้รู้สึกตื่นตระหนก การที่เขาเกิดและเติบโตที่ลอนดอนตลอดระยะเวลาสิบห้าปีที่ผ่านมามีทำให้เขาคุ่นชินกับจังหวะการเคลื่อนไหวในลักษณะต่างๆ ของมันเป็นอย่างดี เขารู้ว่าเมืองกำลังเปลี่ยนเส้นทางและเร่งความเร็วขึ้น ความตื่นเต็นของการไล่ตามเหยื่อที่ชาวลอนดอนทุกคนรู้สึกมาแต่ครั้งโบราณกาลพลุ่งพล่านไปทั่วกาย จะต้องหนีขึ้นนามอยู่ตรงหน้าเราแน่ๆ! เขาทิ้งแปรงและไม้ขนไก่ ก่อนจะใช้ฝ่ามือ نابกับผนังห้องและสัมผัสแรงสั่นสะเทือนที่แผ่เป็นระลอกขึ้นมาจากห้องเครื่องยนต์ขนาดใหญ่ด้านล่างในส่วนที่เรียกกันว่า 'ชั้นล่างใต้' ของลอนดอน มอเตอร์เสริมหลายตัวทำงานเสียงดังบูม บูม บูม ทำให้เกิดแรงสั่นสะเทือนราวกับมีกลองใหญ่เลื่อนลั่นอยู่ในกระดุกเขา

ประตูตรงสุดห้องแสดงงานเปิดผางออก ชัดสีห์ พอเมอรอยเดินเข้ามาพร้อมควีนออกหู วิภมเียงกระเท่เร่ไปด้านหนึ่ง ใบหน้ากลมมนแดงฉานด้วยความเดือดดาล "นี่มันอะไรกัน!" เขาแผดเสียงลั่น สายตาจ้องมองฝูงวาฬที่หมุ่นตัวอยู่บนเพดาน อีกทั้งนกสตัฟฟ์ที่เดินเหียงๆ อยู่ในกล่องกระจกราวกับว่ากำลังจะแหกกรงออกมาทางปีกโฉบบินสู่อิสรภาพอีกครั้ง "เด็กฝึกหัดแอนด์เวิร์ธที่! รายงานมาซิว่าเกิดอะไรขึ้น!"

"เราตามเหยื่ออยู่ครับท่าน" ทอมตอบพลางนึกสงสัยว่าทำไมรองหัวหน้าสมาคมนักประวัติศาสตร์ผู้อาศัยอยู่ที่ลอนดอนมานานแสนนานถึงไม่รู้จักจังหวะการเดินของหัวใจของเมืองเมืองนี้ "ต้องเป็นเหยื่อดีแน่เลยครับ" เขาอธิบายต่อ "มีการเดินเครื่องยนต์เสริมทุกตัวเลย เราไม่ได้ทำแบบนี้มานานแล้วนะครับ ตอนนี้ไซคองเข้าข้างเราแล้ว!"

"หึ!" พอเมอรอยพ่นลมออกทางจมูกและนิ้วหน้าเมื่อกระจกกล่องแสดงชิ้นงานเริ่มส่งเสียงและลั่นระริวตามจังหวะเครื่องยนต์ ที่ด้านบนศีรษะเขาตัวสัตว์จำลองขนาดใหญ่ที่สุดของสิ่งที่เรียกว่าวาฬสีน้ำเงินซึ่งสูญพันธุ์ไปแล้วเมื่อหลายพันปีก่อนแกว่งไกวไปมาเหมือนชิงช้าโบราณ

"ก็คงเป็นอย่างนั้นแหละ แอนด์เวิร์ธที่ แต่สมาคมวิศวกรน่าจะติดไซท์อัพติง ให้ตึกนี้สักหน่อย ตัวอย่างสิ่งมีชีวิตกับข้าวของบางชิ้นในนี้เปราะบางมาก ทำแบบนี้ใช้ไม่ได้ ใช้ไม่ได้จริงๆ" เขาดึงผ้าเช็ดหน้าลายจุดออกมาจากซอกชุดคลุมสีดำยาวและปาดเช็ดไปทั่วใบหน้า

ทอมรีบขอว่า "ท่านครับ ผมขอลงไปดูการล่าเมืองที่แทนสังเกตการณ์หน่อยได้ไหมครับ ขอแค่ครึ่งชั่วโมงนะครับ นานแล้วที่เราไม่มีเหยื่อดีๆ แบบนี้..."

พอเมอรอยทำหน้าที่เหมือนเห็นผี "ไม่มีทางเสียละ เจ้าเด็กฝึกหัด! นายไม่เห็นฝุ่นคลุ้งจากการวิ่งไล่เหยื่อหรือยัง! นายจะต้องทำความเข้าใจกับสัตว์พวกนี้ทั้งหมดและตรวจดูว่ามีชิ้นไหนเสียหายบ้าง!"

"โห ไม่ยุติธรรมเลย!" ทอมร้อง "ผมเพิ่งบัตฝุ่นทั้งห้องเสร็จไปเมื่อกี้เองนะ!"

16 สมรภูมิลำเมือง ตอน จักรกามธนะ

ทอมรู้ดีว่าพลาดไปทันทีที่คำพูดหลุดจากปาก เฉล้าชาติสิทธิ์ พอเมอรอยอาจมีนิสัยไม่เลวร้ายเท่าสมาชิกสมาคมคนอื่นๆ ก็จริง แต่เขาไม่ชอบให้เด็กฝึกหัดชั้นสามมาได้ตอบเขา เขายึดตัวชั้นจนสุดส่วนสูง (ซึ่งมีตัวเลขมากกว่าส่วนกว้างเพียงหน่วยเดียว) และขมวดคิ้วนี้้วนหน้าจันลัญญลักษณส์สมาคมแทบจะหายวับไปหว่างกลางดงคิ้วคดกหนา

"ชีวิตไม่เคยมีความยุติธรรมหรอกนะ แนต์ส์เวิร์ธท์" เขาตะคอก "ถ้ายังทะเล่มาขึ้นเสียงกับฉันอีก นายจะได้ลงไปทำงานที่ชั้นล่างใต้พื้นที่ที่ล่าเหยื่อเสร็จแน่!"

ในบรรดาหน้าที่ย้อเลวร้ายนานันปกรณ์ที่เด็กฝึกหัดชั้นสามต้องปฏิบัติ งาน แผนกชั้นล่างใต้เป็นสิ่งที่ทอมเกลียดมากที่สุด เขารีบสงบปากสงบคำแล้วเส้ไปมองหั่วรองเท้าบูตที่ขัดจันมันปลาบของหัวหน้าภัณฑารักษ์อย่างนอบน้อมถ่อมตน

"นายได้รับคำสั่งให้ทำงานในแผนกนี้ไปจนถึงตอนหนึ่งทุ่ม และนายก็จะต้องทำงานไปจนถึงหนึ่งทุ่ม" พอเมอรอยสวดต่อ "ระหว่างนั้นฉันจะไปปรึกษากับภัณฑารักษ์ท่านอื่นๆ เกี่ยวกับแรงสั่นสะเทือนที่ชวนคลื่นไส้เนี..."

ว่าแล้วพอเมอรอยก็รีบแจ้นออกจากห้องพร้อมบ่นพึมพำ โดยมีสายตาทอมมองตามหลัง เด็กหนุ่มหีบอุปกรณ์ทำความสะอาดขึ้นมาใหม่และเริ่มทำหน้าที่อีกครั้งอย่างรันทด ปกติแล้วเขาไม่เคยเกียงงอนเรื่องงานทำความสะอาดหรอกนะ โดยเฉพาะในแผนกนี้ เพราะมีลัศร์นำคูชมหลายชนิดอย่างเจ้าตัวที่กินผีเสื้อกลางคืน แล้วยังมีวาฬสีน้ำเงินที่ย้อมแฉงแบบวาฬสีน้ำเงินอีกด้วย ถ้าเขารู้สึกเบื้อขึ้นมาเขาก็จะแอบฝืนกลางวันว่าเขาเป็นพระเอกที่คอยช่วยชีวิตสาวน้อยแสนสวยคนแล้วคนเล่าจากเง้อมมื่อสลัดอากาศ ช่วยลอนดอนให้รอดพ้นจากการคุกคามของสันนิบาตต่อต้านเมืองเคลื่อนที่ แล้วยังใช้ชีวิตอย่างมีความสุขไปตรับนานเท่านาน แต่ตอนนีไม่ใช้เวลาฝืนกลางวัน ในเมื่อเมืองทั้งเมืองกำลังรับชมการล่าเหยื่อครั้งสำคัญครั้งแรกในรอบหลายปี

เขารออยู่เป็นเวลาย้อสิบนาที่จันแนใจว่าชาติสิทธิ์ พอเมอรอยไม่ได้ย้อน

กลับมา ทั้งห้องจัดแสดงงานมีเขาอยู่คนเดียว เพราะวันนี้เป็นวันหยุดซึ่งเป็นวันหยุดทำการ และยังเป็นวันหยุดของพวกผู้หลักผู้ใหญ่ในสมาคมกับเด็กฝึกหัดชั้นหนึ่งและชั้นสอง จะเป็นอะไรไปถ้าเขาขอแวบออกไปสักลิบนาที่เพื่อดูว่าเหตุการณ์เป็นอย่างไรบ้าง ทอมจัดการซ่อนถุงทำความสะอาดไว้หลังจามรีตัวหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ และรีไปที่ประตูใต้เงาโลมาที่แหวกว่ายอยู่กลางอากาศ

โคมไฟอาร์กอนทุกดวงบนทางเดินสั้นไปมาและสาดแสงไปที่ตัวผนังโลหะเจ้าหน้าที่สมาคมในชุดเสื้อคลุมดำสองคนวิ่งผ่านทอมไป เขาได้ยิน ดร. อาร์เคนการธผู้ชราโอตครวญด้วยน้ำเสียงหวีดแหลมว่า "สั้นเข้าไป! สั้นกินเข้าไป! ทำเครื่องเซรามิกศตวรรษที่ 25 ของข้าแตกหมดแล้ว..."

ทอมรอกันกระทั้งคนอื่น ๆ วิ่งผ่านเขาและหายไปตรงมุมทางเดินแล้ว จึงวิ่งแจ้นออกไปข้างนอก ไปยังบันไดที่ใกล้ที่สุด เขาวิ่งผ่านห้องแสดงนิทรรศการศตวรรษที่ 21 ผ่านรูปปั้นพลาสติกขนาดใหญ่ของพลูโตและมิกกี้ เทพเจ้าผู้มีเศียรเป็นสัตว์ของอเมริกาที่สูญจากแผนที่โลกไปแล้ว ผ่านห้องโถงหลัก ลงไปถึงห้องแสดงงานต่างๆ ซึ่งจัดแสดงข้าวของนานาที่อยู่รอดมาได้ตลอดหลายพันปีหลังจากคนโบราณทำลายตัวเองลงในช่วงเวลาแห่งความหายนะนามสงครามหกสิบนาที่โดยยิงระเบิดปรมาณูจากวงโคจรเข้าสู่โลก ตามด้วยการทิ้งระเบิดไวรัสล้างโลกอีกหลายลูก สองนาที่ให้หลัง เขาก็วิ่งมาถึงประตูทางเข้าด้านข้าง ก่อนจะโผล่ออกมาบนถนนทอดแนมคอร์ตอันรุ่มรวยอีกที

พิพิธภัณฑสถานดอนตังอยู่ใจกลางชั้นสองในย่านจ้อแจ็ชบิลลูมส์บิวรี ส่วนล่างของชั้นหนึ่งห้อยตัวเป็นท้องฟ้าสีสนิมเหนือคาดฟ้าชั้นสองไปไม่กี่ฟุต ระหว่างที่ทอมเดินฝ่าฝูงชนไปบนถนนมืดสลัว เขาไม่ได้รู้สึกกลัวแม้แต่คิดว่าจะมีใครมาเห็นเข้า และรีบมุ่งหน้าไปที่จ้อภาพสาธารณสุขนอกสถานีลิฟต์ถนนทอดแนมคอร์ต พอเข้าไปยืนปะปนอยู่กับชาวลอนดอนมุงคนอื่น ๆ เขาก็ได้เห็นภาพเหยื่อที่อยู่ไกลลิบ เป็นภาพมัวๆ สีน้ำเงินอมเทาไหวๆ ที่กลิ้งจากชั้นหกจับภาพไว้ได้

"เมืองนี้มีชื่อว่าซอลต์ชุก" โฆษกประกาศก้อง "เป็นแท่นทำเหมือง

18 สมรภูมิลำเมือง ตอน จักรกลมรณะ

มีประชากรเก้าร้อยคน เคลื่อนที่ด้วยความเร็วแปดสิบลีต่อชั่วโมง มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออก แต่สมาคมต้นหนทำนายว่าลอนดอนจะจับมันได้ก่อนพระอาทิตย์ตกดิน เรามั่นใจว่ายังมีเมืองอื่นๆ รอเราอยู่เมื่อพ้นไปจากส่วนคอคอด เป็นหลักฐานอันดีว่าท่านนายกเทศมนตรีของเราช่างเปี่ยมไปด้วยปรีชาญาณ เมื่อท่านตัดสินใจนำลอนดอนมุ่งสู่ทิศตะวันออกอีกครั้ง..."

แปดสิบลีต่อชั่วโมง! ทอมถึงกับตกตะลึง ความเร็วระดับพระกาฬเช่นนี้ทำให้เขาอยากลงไปดูที่ชั้นล่างเกตการณณ์ตัวสั้น อยากไปยืนให้ใบหน้ารับสายลม ถึงยังงี้ก็ไม่นำรอดจากการโดนคุณพอมือรอลงโทษอยู่แล้วจะเป็นอะไรไปถ้าเขาจะขออยู่ต่ออีกสักนิด

ทอมวิ่งไปจนถึงบลูมส์บิวรีปาร์ก สวนกลางแจ้งใกล้ๆ กับสุดขอบชั้นสอง สวนนี้เคยเป็นสวนจริงๆ ที่มีต้นไม้และสระเปิด แต่การขาดแคลนเหยื่อในระยะหลังๆ ทำให้เปิดต้องขึ้นโต๊ะอาหารเสียเอง และสนามหญ้าก็ถูกถางทำเป็นแปลงปลูกกะหล่ำปลีและแปลงเพาะเลี้ยงสาหร่าย ส่วนแท่นสังเกตการณ์ที่มีอยู่หลายแท่นยังอยู่ในสภาพเดิม แท่นพวกนี้คือระเบียบยกระดับขึ้นจากขอบชั้นสองที่ชาวลอนดอนสามารถมาชมวิวทิวทัศน์ได้ ทอมวิ่งไปยังแท่นที่ใกล้ที่สุด มีกลุ่มคนคุดอกันอยู่ที่หน้าจอเยอะยิ่งกว่าเก่า รวมทั้งคนสองสามคนในชุดดำที่บ่งบอกสถานะการเป็นสมาชิกสมาคมนักประวัติศาสตร์ ทอมพยายามทำตัวให้ดูกลมกลืนขณะเดินเบียดคนไปด้านหน้า ชะเง้อขำมราวลูกทรงเพื่อมองลงไปด้านล่าง เห็นเมืองเหมือนซอลด์ฮุกกำลังโกยแนบจนปล่องควันไอเสียพันควันท้าโขม่งห่างจากลอนดอนไปเพียงห้าไมล์

"แนตส์เวิร์ธ!" เสียงแหบๆ ที่เรียกชื่อเขาทำเอาทอมใจหายวาบ เขาหันไปยังต้นเสียงและพบว่าตนกำลังยืนอยู่ข้างๆ เมลลิแพลนด์ เด็กฝึกหัดชั้นหนึ่งร่างใหญ่บึกบึนที่ยืมอิงพินให้เขาก่อนจะบอกว่า "เจ๋งไหมล่ะ แท่นเหมือนเกลือเล็กๆ อ้วนพีใช้เครื่องยนต์ C20 แบบที่ลอนดอนอยากได้อยู่พอดี!"

เซอร์เบิร์ต เมลลิแพลนด์เป็นเด็กอันธพาลชนิดแย่ที่สุด ไม่ใช่แค่ตอยเรา จับหัวเรากดลั้วม แต่ยังชอบซุกคืบความลับทั้งหมดที่เรามี รวมถึงเรื่อง

ที่ทำให้เรารู้สึกแย่ที่สุดเพื่อนำมาล้อเลียนเรา เขาชอบแก๊งค์ทอมที่ตัวเล็ก ซื่อๆ และไม่มีเพื่อนเข้ามาช่วยเวลาโดนรังแก ทอมเองเอาคืนไม่ได้เพราะ ครอบครัวของเมลลิแพลนต์จ่ายเงินให้เขาได้เป็นเด็กฝึกหัดชั้นหนึ่ง ขณะที่ทอม เป็นเด็กกำพร้าไร้ญาติขาดมิตรและเป็นแค่เด็กฝึกหัดชั้นสาม ทอมรู้ว่า เมลลิแพลนต์หักเพราะแค่อยากอวดฉลาดกับโคลที่ พ็อตส์ นักประวัติศาสตร์ คนสวยที่ยืนอยู่ข้างหลังพวกเขา ทอมพยักหน้าและหันหลังกลับไปดูการไล่ล่า เหมือนเดิม

"ดูนั่นสิ!" โคลที่ พ็อตส์ตะโกน

ช่องว่างระหว่างลอนดอนและเหยื่อลดลงอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นเอง วัตถุสีดำทะมึนก็โผล่พุ่งขึ้นมาจากซอลด์ซุก ตามด้วยอีกสองลำ เป็นเรือบิน นั่นเอง! ผู้คนบนแท่นสังเกตการณ์ส่งเสียงตะโกนเชียร์ดังลั่น เมลลิแพลนต์ โพล่งขึ้นว่า "อ้อ! พวกพ่อค้าอากาศยานนะ รู้ว่าเมืองนี้เสร็จเราแน่เลยพากัน หนีก่อนจะโดนเรากินโต๊ะ ถ้าไม่หนี เราก็คะยึดสินค้าทั้งหมดพร้อมๆกับของ ทุกอย่างในเมืองได้!"

ทอมดีใจที่โคลที่มีสีหน้าระอาเมลลิแพลนต์ เธออายุมากกว่าพวกเขา หนึ่งปี และคงรู้ข้อมูลเหล่านี้ดีอยู่แล้ว เพราะเธอสอบผ่านข้อสอบสมาคม จนได้เป็นนักประวัติศาสตร์ผู้มีรอยสักสัญลักษณ์ของสมาคมประทับอยู่บนหน้าผาก

"ดูนั่นสิ!" เธอเอ่ยขึ้นเมื่อเหลือบเห็นทอมมองเธออยู่พลางยิ้มแต่ "พวก พ่อค้าหนีไปหมดแล้ว! เป็นภาพที่งดงามจริงๆ!"

ทอมบัดผมที่ปรกตาเขาออก และมองเรือบินเหล่านั้นทะยานขึ้นสู่ ท้องฟ้า ก่อนจะหายลับไปในหมู่เมฆสีเทาควันบุหรี่ ในใจพลันคิดขึ้นมาว่าอยาก จะขอตีตเรือบินสักลำบินขึ้นฟ้าไปสู่แสงอาทิตย์ด้วยคน นี่ถ้าพ่อแม่ผู้ยากจน ของเขาไม่ทิ้งเขาไว้ให้สมาคมดูแลและฝึกฝนเขาให้เป็นนักประวัติศาสตร์ล่ะก็! เขาอยากเป็นลูกเรือเรือบินสำรวจสักลำและได้เที่ยวจนครบทุกเมืองในโลก ทั้งเปอร์โตแองเจเลสที่ลอยอยู่กลางมหาสมุทรแปซิฟิกสีคราม เมืองเคล็อนท์ อาร์กแองเจิลบนใบมีดเหล็กแล่นข้ามทะเลเหนือเยือกแข็ง เยือนบรรดา

20 สมรภูมิลำเมือง ตอน จักรกลมรณะ

เมืองซิกกูรัต* ของพวกหนูโวมายันใหม่ แล้วค่อยไปเที่ยวที่ตึ๊งมันไม่เคลื่อนที่ของสันนิบาตต่อต้านเมืองเคลื่อนที่...

ทั้งหมดนี้เป็นแค่ความฝันลมๆ แล้งๆ ไร่ปลอบใจตัวเองยามบ่ายวันทำงานอันน่าเบื่อในพิพิธภัณฑ์ เสียงผู้คนเฮตงขึ้นมาอีกรอบบอกให้ทอมรู้ว่าการไล่ล่าใกล้ปิดฉากลงแล้ว เขาลืมเรื่องเรือบินและหันกลับไปดูซอลต์ชุกอีกครั้ง

เหยื่ออยู่ใกล้เสียจนเขามองเห็นผู้คนที่ดูเล็กกระจ๊อยร่อยรังผ่านไปมาบนชั้นบนๆ เหมือนมดแตกรัง พวกเขาคงตื่นกลัวจนตัวสั่นเพราะเมืองกำลังจมนุ่ม และลอนดอนก็ใกล้จะเขมือบซอลต์ชุกอยู่รอมร่อ! ทอมรู้สึกไม่ควรรู้สึกสงสาร เพราะเป็นเรื่องปกติที่เมืองใหญ่จะกินเมืองเล็ก แล้วเมืองเล็กก็จะกินเมืองที่เล็กกว่าอีกทอดหนึ่ง จบด้วยการที่เมืองเล็กกว่าจะกินชุมชนไม่เคลื่อนที่ที่ลึนหวังพวกนั้น ระบบโลกใหม่นี้มีชื่อเรียกว่าบัพติศมาของคาร์วิน** ว่าด้วยระบบเทศบาลเมือง เป็นแนวทางที่โลกใช้ดำรงตนมานับร้อยๆ ปีนับตั้งแต่ไนโคลัส เคเวิร์ก วิศวกรผู้ยิ่งใหญ่เปลี่ยนแปลงลอนดอนให้กลายเป็นแทริกซ์ซันซิตีหรือเมืองเคลื่อนที่เมืองแรกของโลก

"ลอนดอน! ลอนดอน!" ทอมตะโกนก้องท่ามกลางเสียงเชียร์ของทุกคนบนแท่น ไม่นานพวกเขาก็เห็นลื้อลื้อหนึ่งของซอลต์ชุกหลุดออกมา เมืองทั้งเมืองไถลออกจากเส้นทางก่อนจะหยุดอยู่กับที่ ปล่องควันไอเสียหักและร่วงลงมากระแทกกับถนนหลายสายเบื้องล่าง ผู้คนแตกตื่น จากนั้นชั้นล่างๆ ของลอนดอนก็เข้ามาบดบังทัศนวิสัย ทอมรู้สึกได้ว่าพื้นแท่นสังเกตการณ์สั่นสะเทือนเมื่อกรามไฮโดรลิกขนาดมหึมาของลอนดอนเข้าขย้ำเมืองเหมือง

เสียงเชียร์อย่างบ้าคลั่งของฝูงชนดังกระหึ่มขึ้นจากแท่นสังเกตการณ์ทั่วทั้งเมือง ลำโพงตามเสาค้ำขึ้นเริ่มส่งเสียงบทเพลง 'ความภาคภูมิใจในลอนดอน' ออกมา คนที่ทอมไม่รู้จักคนหนึ่งโผล่เข้ามาอดเขาแน่นและตะโกน

* Ziggurat วิหารของชาวซูเมอร์ คล้ายพีระมิดแบบขั้นบันได เป็นสถาปัตยกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของอารยธรรมเมโสโปเตเมีย

** ชาร์ลส์ ดาร์วิน นักธรรมชาติวิทยาที่เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการคัดเลือกโดยธรรมชาติ (Natural selection) โดยสิ่งมีชีวิตที่ปรับตัวเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่สุดจะได้รับเลือกให้อยู่รอดและได้สืบพันธุ์ต่อไป

ใส่หูเขาว่า "จับได้แล้ว! จับได้แล้ว!" เขาไม่ถือสาอะไร เพราะในวินาทีนี้ เขารู้สึกรักทุกๆ คนที่อยู่บนแท่น รวมถึงเมลลิแฟนต์ด้วย

"จับได้แล้ว!" เขาร้องตอบและพยายามดันตัวออกห่าง รู้สึกถึงพื้นใต้ฝ่าเท้าสั่นสะเทือนอีกครั้งเมื่อลอนดอนใช้พื้นเหล็กกล้าขย้ำซอลด์ซุก ยกมันขึ้น และลากมันถอยหลังเข้าสู่ส่วนท้อง

"...เด็กฝึกหัดแนตส์เวิร์ธที่อาจจะอยากไปด้วยคน" ไคลท์ พ็อตส์เอ่ยขึ้น ทอมไม่รู้ว่าเธอหมายถึงอะไร แต่ระหว่างที่เขาหันไปทางเธอ เธอก็เอื้อมมือมาแตะแขนเขาและส่งยิ้มให้ ก่อนจะอธิบายว่า "จะมีงานฉลองในสวนเคนซิงตันคืนนี้นะจะ มีการเต้นรำกับจุดพลุด้วย เธออยากจะไปไหม"

โดยปกติแล้วคนจะไม่ชวนเด็กฝึกหัดชั้นสามไปร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ด้วย โดยเฉพาะคนที่หน้าตาดีและมีชื่อเสียงอย่างไคลท์ ในตอนแรกทอมสงสัยว่าเธอกำลังเห็นเขาเป็นตัวตลกหรือเปล่า แต่เมลลิแฟนต์คิดว่าเธอพูดจริงจึงดึงเธอออกห่างจากทอมและพูดว่า "เราไม่ต้องการคนแบบแนตส์เวิร์ธที่ทำงานเลี้ยงหอรอกนะ"

"ทำไมล่ะ" สาวน้อยถาม

"ก็นะ" น้ำเสียงเขาเริ่มแสดงความไม่พอใจ ใบหน้าเหลี่ยมเปลี่ยนเป็นสีแดงเกือบจะเหมือนหน้าของคุณพอมเมอรอยไม่มีผิด "เขาเป็นแค่ชนชั้นสาม เป็นเด็กรับใช้ที่ไม่มีวันได้ประทับรอยสักสมาคม อย่างมากก็เป็นได้แค่ผู้ช่วยภัณฑารักษ์ ใช้ไหมล่ะแนตส์เวิร์ธที่" เขาถามพลางมองทอมด้วยหางตา "น่าเสียดายนะที่พ่อนายไม่ทิ้งเงินไว้มากพอให้นายได้เข้าฝึกงานที่ตีพอได้..."

"หุบปากไปเลย!" ทอมตะโกนด้วยความโมโห ความป्लीมปีติจากการได้เห็นลอนดอนจับเหยื่อเมื่อครู่หายวับไปกับตา และเขาก็รู้สึกเกรงขึ้นมาอีกครั้งเพราะกังวลถึงวิธีลงโทษถ้าคุณพอมเมอรอยรู้ว่าเขาแอบหนีงานออกมา ไม่ต้องให้คนอย่างเมลลิแฟนต์มาซ้ำเติมเขาอีกหรอก

"สมกับเป็นเด็กสลัมจากชั้นล่างๆ เสียจริงๆ" เมลลิแฟนต์ยิ้มหยันก่อนจะหันกลับไปหาไคลท์ พ็อตส์ "พ่อแม่ของนายแนตส์เวิร์ธที่เคยอยู่ต่ำลงไป

22 สมรภูมิลำเมือง ตอน จักรกามรณะ

ที่ชั้นสีโน่นแน่ะ พอเกิดการเอียงครั้งใหญ่ก็เลยโดนชั้นหล่นลงมาทับแบน ตัดแต่เป็นแพนเค้กบอร์เสียงดังเพลง!"

ทอมไม่ได้ตั้งใจจะตอยเจ้านั้น แต่จู่ๆ หมัดก็ออกไปเอง เขากำกำปั้นแน่นแล้วเหวี่ยงออกไปก่อนที่เขาจะรู้ตัวเสียอีก เมลลิแพนตร์ร้อง "โอ๊ย!" และตกใจจนหงายหลังลงไปกองกับพื้น มีเสียงเชียร์ดังขึ้นเสียงหนึ่ง และโคลทก็หลุดหัวเราะดังคิก ส่วนทอมได้แต่ยืนมองกำปั้นของตัวเองที่ลั่นเทาและสงสัยว่าทำไปได้อย่างไร

ที่ว่าเมลลิแพนตร์ตัวใหญ่และแกร่งกว่าทอมมาก เขาจึงลุกกลับขึ้นมา ยืนอย่างรวดเร็ว โคลทพยายามดึงเขาไว้ แต่นักประวัติศาสตร์บางคนกลับส่งเสียงเชียร์ให้ตอยทอมกลับ กลุ่มเด็กหนุ่มในชุดเสื้อด้วยาวสีเขียวซึ่งบ่งบอกว่าเป็นเด็กฝึกหัดต้นหนเริ่มเข้ามามุงดูใกล้ๆ และตะโกนอย่างพร้อมเพรียงกันว่า "ชกเลย! ชกเลย! ชกเลย!"

ทอมรู้ทั้งรู้ว่าไม่มีทางสู้เมลลิแพนตร์ได้ พอๆ กับที่ซอลต์ฮุกหรือจะสู้ลอนดอนได้นั้นแหละ เขาก้าวถอยหลัง แต่ฝูงชนก็ล้อมเขาไว้จนไม่มีทางหนี เมลลิแพนตร์ซัดหมัดเข้าที่แก้มทอม ตามด้วยตีเข้าฝ่าหมอก เด็กหนุ่มตัวงอเป็นกุ่มและโซซัดโซเซหนีออกห่าง น้ำตาเริ่มขึ้นขึ้นมาเต็มสองตาด้วยความเจ็บปวด รับรู้ได้ว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่ใหญ่และนุ่มนวลเหมือนโซฟาอยู่ข้างหน้าเขา พอเขาใช้ศีรษะพุ่งเข้าไปใส่ สิ่งนั้นก็ร้องออกมาว่า "โอ๊ย!"

ทอมพบว่าตัวเองกำลังเงยหน้าขึ้นมองไบหน้ากลมแดงมีคิ้วคดภายใต้วิกผมที่ดูปลอมเสียยิ่งกว่าปลอม เป็นไบหน้าที่แดงก่ำยิ่งขึ้นเมื่อฝ่ายนั้นเห็นว่าเขาเป็นใคร

"นายแนตล์เวิร์ธ!" ซัดลีห์ พอเมอรอยตวาดลั่น "นายนี้กว่าเล่นเควีร์ก บ้าอะไรอยู่หา!"

2 วาเลนไทน์

ด้วยเหตุนี้ ทอมจึงต้องระเห็จไปทำงานในชั้นล่างใต้ ขณะที่เด็กฝึกหัดคนอื่นๆ ได้ไปร่วมงานฉลองการจับเมืองซอลต์ฮุก ทอมโดนอบรมเสียยี่ดียวที่ห้องทำงานของพอมเมอร์รอย ("การไม่เชื่อฟังนี่นะ แนต์ส์เวิร์ธที่ไปต่อยเด็กฝึกหัดรุ่นพี่...แล้วแบบนี้พ่อแม่ที่น่าสงสารของนายจะคิดยังไง") เขาเดินลากขาอย่างเหนื่อยล้าไปที่สถานีลิฟต์ถนนทอตแนมคอร์ต และรอลิฟต์เพื่อลงไปชั้นล่าง

พลิฟต์เปิดออกกลายเป็นว่ามีคนแน่นเอี้ยดเต็มไปหมด แก้อั๊นนิ่งตามชั้นบนๆ มีแต่ผู้หญิงผู้ชายหน้าตาหึงยโสจากสมาคมวิศวกรซึ่งเป็นสมาคมที่มีอำนาจมากที่สุดในบรรดาสี่สมาคมใหญ่ที่ควบคุมดูแลลอนดอนอยู่ พวกเขา มีหัวโหล่น สวมเสื้อคลุมยางสีขาวยาวที่ทำให้ทอมรู้สึกขนลุกทุกทีที่เห็น เขาจึงยืนอยู่ตรงด้านล่างของลิฟต์โดยมีใบหน้าที่ซึ่งขึงของทำนายนายกเทศมนตรีจ้องมองมาจากโปสเตอร์ที่ติดอยู่รอบๆ พร้อมคำขวัญว่า *ความเคลื่อนไหวคือชีวิต จงช่วยสมาคมวิศวกรในการขับเคลื่อนลอนดอน!* ลิฟต์เลื่อนลงผ่านชั้นต่างๆ แวะหยุดทุกสถานีที่เขาคุ้นชื่อเป็นอย่างดี ทั้งเบเกอร์ลู ไฮโฮลบอร์น โลว์โฮลบอร์น เบทน์ลกรีน เวลาจอดตามสถานี คนกลุ่มใหม่จะกรูเข้ามา

24 สมรภูมิลำเมือง ตอน จักรนามรณะ

ต้นทอมไปจมนติดผนังด้านหลัง พอลงไปถึงชั้นล่างสุดเขาก็แทบรู้สึกโล่งอกที่ได้ก้าวเท้าออกจากลิฟต์เข้าสู่ชั้นลำไส้ที่อื้ออึงด้วยเสียงดังอึกทึกครึกโครม

ลอนดอนจะลงมือแยกชิ้นส่วนเมืองที่จับมาได้ทีี่ชั้นนี้ ที่นี่เต็มไปด้วยลานกว้างและโรงงานเหม็นเหม็นที่เรียงรายอยู่ระหว่างส่วนนรกและห้องเครื่องยนต์กลางหลายห้อง ทอมเกลียดชั้นลำไส้เพราะมีเสียงดังอยู่ตลอดเวลา มีคนงานจากชั้นล่างๆ ที่เนื้อตัวสกปรกและหน้าตาน่ากลัว แล้วยังมีพวกนักโทษจากคุกนักโทษอุกฉกรรจ์ที่น่ากลัวยิ่งกว่า ความร้อนจากด้านล่างทำให้ทอมปวดหัว อากาศเหม็นกลิ่นกำมะถันคละคลุ้งทำให้เขาจาม ส่วนคอมพิวเตอร์ที่ส่องแสงกะพริบตามทางเดินก็ทำให้เขาปวดตา สมาคมนักประวัติศาสตร์จะมอบหมายให้พนักงานลงมาดูแลเวลามีการย่อยชิ้นส่วนเมือง คินนี่ทอมจะต้องทำงานกับคนอื่น ๆ โดยคอยเตือนพวกหัวหน้าคนงานแก่ๆ นิสัยก้าวร้าวของชั้นนี้ว่าหนังสือและของเก่าใดๆ ที่พบในเมืองที่จับได้ถือเป็นกรรมสิทธิ์ของสมาคมนักประวัติศาสตร์ เพราะประวัติศาสตร์มีความสำคัญพอๆ กับก้อนอิฐ เหล็ก และถ่านหินนั่นเอง

เขาเบียดผู้คนออกมาจากลิฟต์เมื่อถึงสถานีปลายทาง และวิ่งรี่ไปยังโกดังของสมาคมนักประวัติศาสตร์ ผ่านทางเดินยาวเรียงรายด้วยท่อนผนังกระเบื้องสีเขียว ผ่านยกพื้นโลหะแคบๆ ด้านบนเตาหลอมของลานย่อยเมือง ไกลลงไปด้านล่างเขาเห็นเมืองซอลต์ชุกกำลังถูกฉีกเป็นชิ้นๆ ตอนนั้นมันดูเล็กจิ๋วเมื่อเทียบกับลอนดอนที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬาร เครื่องจักรแยกชิ้นส่วนสีเหลืองเครื่องใหญ่วิ่งเอื่อยไปมาด้วยล้อเลื่อน เคนยกลอยอยู่เหนือเมือง ขาแมงมุมไฮโดรลิกทำหน้าที่ยกจับอย่างแข็งขัน ล้อและเพลของซอลต์ชุกถูกถอดออกมาแล้วเพราะงานแยกชิ้นส่วนจะเริ่มที่ช่วงล่างก่อน เลื่อยกลมแผ่นใหญ่พอๆ กับชิงช้าสวรรค์ผ่าลงกลางพื้นเมือง ประกายไฟกระเซ็นเป็นลำ ไอร้อนระอุพุ่งขึ้นจากเตาหลอมและเตาถูจรวด ก่อนที่ทอมจะเดินถึงยี่สิบก้าว รักแร้เสื้อคลุมสีดำของเขาก็ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อเรียบร้อยแล้ว

พอเขาไปถึงโกดัง ทุกอย่างก็ดูสว่างไสวขึ้นเล็กน้อย ซอลต์ชุกไม่มีพิพธิภัณฑ์หรือห้องสมุด มีเพียงการชนกองข้าวของเล็กๆ ที่กู่ได้จากร้าน

รับซื้อของเก่าลงลังเพื่อส่งไปที่ชั้นสอง ถ้าเขาโชคดี เขาอาจเลิกงานเร็วขึ้น และได้ไปร่วมงานฉลองทันก่อนงานเลิก! เขาสงสัยว่าคืนนี้เจ้าหน้าที่สมาคมคนไหนเป็นผู้ดูแล เขาต้องแย่งแน่ๆ ถ้าเป็นเฟลอร์เคนการ์ธหรือ ดร. เวย์มัท เพราะสองคนนี่ชอบให้คนทำงานจนนาทีสุดท้ายไม่ว่าจะมึนหรือไม่งี้ก็ตาม แต่ถ้าเป็นพอดที่ พิวเทอร์ไท์หรือมิสพลิมก็อาจคอยยั้งชั่วคราว...

ขณะที่ทอมรีบเดินไปยังห้องทำงานของหัวหน้าแผนกชั้นล่างได้ เขารู้สึกได้ว่ามีคนสำคัญว่าหัวหน้าสมาคมลงมาปฏิบัติหน้าที่ในคืนนี้ หน้าห้องทำงานมีแสงไฟฟ้ามืดดับปราดเปรี้ยวจอดอยู่หนึ่งคัน บนฝากระโปรงมีสัญลักษณ์สมาคม เป็นรถที่ดูหุหุระตะตาเกินกว่าจะเป็นของเจ้าหน้าที่ทั่วไป ชายสองคนในชุดเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ระดับสูงของสมาคมยืนรออยู่ข้างรถ หน้าตาดูเหมือนพวกนักเลงหัวไม้ถึงจะใส่ชุดหุหุก็ตาม ทอมรู้ว่าทั้งคู่เป็นใคร พวกเขาคือพิวซีกับเกนซ์ สองโจรสลัดอากาศกลับใจมาเป็นคนรับใช้ผู้ซื่อสัตย์ของหัวหน้านักประวัติศาสตร์ตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา และเป็นผู้ขับเรือบินลึฟต์ซัน 13 เวลาที่ออกสำรวจ นั่นแปลว่าวาเลนไทน์อยู่ที่นั่น! ทอมคิดและพยายามไม่จ้องมองระหว่างเดินผ่านชายทั้งสองไปที่บันได

ตัดเดอัส วาเลนไทน์คือวีรบุรุษในใจทอม ผู้เคยเป็นคนเก็บของเก่า ก่อนจะได้เข้าขึ้นมาเป็นนักโบราณคดีชื่อดังที่สุดของลอนดอน และยังควบตำแหน่งหัวหน้านักประวัติศาสตร์อีกด้วย ทำให้คนอย่างพอมเมอรรอยทั้งอิจฉาทั้งรังเกียจ ทอมมีรูปภาพของวาเลนไทน์ติดอยู่บนผนังเหนือเตียงสองชั้นที่หอพัก และยังอ่านหนังสือของวาเลนไทน์ตั้งหลายเล่ม ทั้งการผจญภัยของนักประวัติศาสตร์ตัวจริงเสียงจริง และอเมริกาเดเซอร์ตา การเดินทางข้ามทวีปพร้อมปืน กล้องถ่ายรูป และเรือบิน จนกระทั่งจำได้ขึ้นใจ วินาทีที่เขาภูมิใจที่สุดในชีวิตคือตอนที่เขาอายุสิบสองปี ตอนนั้นวาเลนไทน์ลงมามอบรางวัลประจำปีให้เด็กฝึกหัด รวมถึงทอมที่ได้รับรางวัลจากการเขียนเรียงความเรื่องการดูตำหนิของเก่าปลอมแปลง เขาจำปราศรัยของวีรบุรุษคนนี้ได้แม่น นั่นคือ...

'เด็กฝึกหัดทุกท่าน จงอย่าลืมว่านักประวัติศาสตร์อย่างเราคือสมาคม

26 สมรภูมิลำเมือง ตอน จักรภามรณะ

ที่สำคัญที่สุดของเมืองนี้ เราอาจทำเงินได้ไม่มากเท่าสมาคมการค้า แต่เราเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ซึ่งมีคุณค่ายิ่งกว่าเงินตรา เราอาจไม่ได้เป็นผู้รับผิดชอบการขับเคลื่อนลอนดอนเหมือนสมาคมต้นหน แต่ต้นหนจะรู้ได้อย่างไรว่าจะพาเมืองไปทิศทางไหน ถ้าเราไม่ได้อนุรักษ์แผนที่และแผนภูมิต่างๆ ไว้ ส่วนสมาคมวิศวกรนั้นหรือ...จงจำให้ขึ้นใจว่าเครื่องยนต์ทุกตัวที่วิศวกรพัฒนาขึ้นมาล้วนอาศัยเศษชิ้นส่วนจากเครื่องจักรชั้นสูงของยุคเทคโนโลยีโบราณที่ภณฑารักษ์ดูแลรักษาไว้โดยนักโบราณคดีของเราเป็นผู้ซุซขึ้นมา'

ทอมพูดอะไรไม่ออก ได้แค่ตอบกลับไปด้วยเสียงพึมพำในลำคอว่า 'ขอบคุณครับท่าน' ก่อนจะรีบจ้ำอ้าวกลับมาหนึ่งทีเก้อ้อ เขาจึงไม่รู้ว่าจะวาเลนไทน์จำเขาได้จนกระทั่งเปิดประตูห้องทำงานหัวหน้าแผนกเข้าไป ชายผู้ยิ่งใหญ่ของเมืองเงยหน้าขึ้นและยิ้มกว้างให้เขาจากโต๊ะทำงาน

"ชื่อแนนด์เวิร์ธที่ใช้ใหม่เรานะ เด็กฝึกหัดคนที่ดูตำหนิของปลอมเก่ง คินนี่ฉันต้องระวังตัวแล้วสิ ไม่งั้นเธอคงจับผิดฉันได้แน่!"

แม้จะไม่ใชการหยอกล้อ แต่คำทักทายที่เป็นมิตรก็ช่วยทำให้ความอึดอัดระหว่างเด็กฝึกหัดกับสมาชิกอาวุโสของสมาคมลดลงได้ ทอมรู้สึกหายใจทั่วท้องมากพอจนหยุดยืนอ้อยอิ่งที่ประตูก่อนเดินเข้าไปในห้อง ยืนกระดากข้อความจากพอมเมอร์รอยให้กับวาเลนไทน์ที่กระโดดขึ้นยืนและรีบสาวเท้าเข้ามารับ เขาเป็นชายวัยใกล้สี่สิบ รูปร่างสูง หน้าตาหล่อเหลา มีเรือนผมสีดำแกมเงิน ไว้หนวดสั้นสีดำ มีดวงตาสีเทาเป็นประกายตามแบบคนอารมณ์ดี บนหน้าผากมีรอยสักสัญลักษณ์สมาคมนักประวัติศาสตร์ เป็นดวงตาที่สามสีฟ้าที่มองย้อนกลับไปในอดีต และดูเหมือนจะขยับตาได้ทุกครั้งที่เขาเลิกคิ้วสงสัยในบางสิ่ง

"มีเรื่องชกต่อยกันอย่างนั้นหรือ แล้วเด็กฝึกหัดเมลลิแพลนต์ทำอะไรละ ถึงได้ถูกตอยจนตาเขียว"

"เขาพูดเรื่องไม่ดีเกี่ยวกับพ่อแม่ผมครับ" ทอมพึมพำตอบ

"เข้าใจแล้ว" นักสำรวจพยักหน้าพลาถมองหน้าเด็กหนุ่ม จากนั้นแทนที่จะบอกให้ทอมออกจากห้องไป เขากลับถามว่า "เธอเป็นลูกของเดวิด

กับรีเบกกา แนต์ส์เวิร์ธที่ใช่ไหม"

"ใช่ครับ" ทอมตอบ "แต่ผมอายุแค่หกขวบเองนะครับตอนที่เกิด เหตุการณ์เอียงครั้งใหญ่...หมายถึงว่าผมจำพอกับแม่ไม่ค่อยได้หรอกครับ"

วาเลนไทน์พยักหน้า ดวงตามีแววเศร้าสร้อยและอ่อนโยน "ทั้งคู่เป็น นักประวัติศาสตร์ที่ตื่นะโทมัส ฉันหวังว่าเธอจะเจริญรอยตามพ่อแม่"

"โอ! แนนอนครับท่าน!" ทอมตอบ "คือ...ผมหมายถึงว่าผมอยาก จะเป็นแบบนี้บ้างครับ!" เขานึกถึงพ่อแม่ผู้ насоสารที่เสียชีวิตเมื่อส่วนหนึ่งของถนนซีปไซด์ของลอนดอนถล่มลงไปทับชั้นที่อยู่ถัดลงไป ไม่เคยมีใคร พุดถึงพ่อแม่เขาแบบนี้มาก่อน ทำให้ทอมน้ำตาเริ่มขึ้นมา เด็กหนุ่มรู้สึกทันที ว่าสามารถเล่าเรื่องอะไรก็ได้ให้วาเลนไทน์ฟัง เขาเกือบจะบอกออกไปอยู่แล้ว ว่าเขาคิดถึงพ่อแม่มากแค่ไหน อีกทั้งอยากบอกว่าชีวิตของการเป็นเด็กฝึกหัด ชั้นสามนั้นจำเจและเจียบเหงาเพียงใดตอนที่หมาป่าตัวหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง

เจ้าหมาป่าตัวโตสีขาวโพลสชั้นที่ประตูห้องทำงานติดกับห้องเก็บของ ทันทีที่มันเห็นทอม มันก็แยกเขี้ยวลีเลื่องแล้ววิ่งเข้าหา "เฮ้ย!!" ทอม ร้องเสียงหลง กระโดดขึ้นเก้าอี้ "หมาป่า!"

"นี่ อย่าซนสิ!" เสียงเด็กผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น ก่อนที่เจ้าตัวจะโผล่ ออกมาก็มองเกาะขนนุ่มสีขาวฟูใต้คางของเจ้าหมาป่า มันหลับดวงตาสีอำพัน ดูดูร้ายลงอย่างมีความสุข ทอมได้ยินเสียงหางของมันกระดิกไปมาเสียดสีชุด ของเด็กสาวที่กำลังหัวเราะร่วน "ไม่ต้องกลัวนะ" เธอยิ้มให้เขา "จริงๆ แล้ว เจ้าหนูนี้เป็นลูกแกะ ฉันหมายถึง...ถึงจะเป็นหมาป่า แต่ก็ใจดีอย่างกับแกะ เลยละ"

"ทอม" วาเลนไทน์พูด ดวงตามีประกายขบขัน "นี่แคทเธอริน ลูกสาว ฉันเอง แล้วนี่เจ้าหมา"

"หมานั่นหรือ" ทอมลงมาจากเก้าอี้ รู้สึกอายและยังแอบกลัวอยู่นิดๆ เขาคิดว่ามันหลุดออกมาจากสวนสัตว์ที่เซอร์เคิลปาร์กเสียอีก

"เรื่องมันยาวนะ" วาเลนไทน์บอก "แคทเธอรินอาศัยอยู่ที่เมืองบนแพ ชื่อเปอร์โตแองเจลิสจนอายุได้ห้าขวบ พ่อแม่ตายเธอเลยถูกส่งตัวมาอยู่กับ

28 สมรภูมิลำเมือง ตอน จักรภานุภณ

ฉัน ฉันเอาเจ้าหามาให้เธอเป็นของขวัญตอนไปสำรวจแดนหน้าแข็งรกร้าง แต่ตอนนั้นแคทเธอรินพูดภาษาอังกฤษเองกลิซยังไม่ค่อยได้ และไม่เคยไต่ยินเรื่องหมาป่ามาก่อน พอเห็นเจ้าหนูนี้เข้าเธอก็เรียกมันว่า 'หมา!' ก็เลยเรียกกันเลยตามเลยนะ"

"มันเชื่องมากเลยนะจ๊ะ" เด็กสาวบอกพลางส่งยิ้มให้ทอม "พ่อเจอมันตอนที่มันยังเป็นลูกหมาอยู่เลย พ่อต้องยิงแม่ของมันแต่ทำใจยิงมันไม่ลงเวลาที่จี้จี้พุงจะชอบมากเลย...คือฉันหมายถึงเจ้าหมานะ ไม่ใช่พ่อ" เธอหัวเราะร่วน แคทเธอรินมีเรือนผมดำยาวสลวยและดวงตาสีเทาเหมือนพ่อเป็นคนยิ้มง่ายและยิ้มสวยเหมือนพ่อไม่มีผิด เธอสวมกางเกงผ้าไหมขายาวทรงแคบ ทับด้วยชุดเสื้อคลุมยาวที่กำลังฮิตในย่านไฮลอนตอนช่วงฤดูร้อน ทอมมองเธออย่างตกตะลึง เขาเคยเห็นรูปถ่ายลูกสาวของวาเลนไทน์มาก่อน แต่นึกไม่ถึงว่าตัวจริงจะสวยขนาดนี้

"ดูสิ มันชอบเธอแน่ะ!" เธอพูด

เจ้าหมาเดินเหินๆ มาหาทอม ดมเสื้อคลุมเขา ก่อนจะกระดิกหางไปมาและเลียนิ้วทอมด้วยลิ้นสีชมพูเปียกๆ ของมัน

"ถ้าเจ้าหมาชอบใคร ฉันก็ชอบด้วย" แคทเธอรินว่า "จั้นพ่อคะ ช่วยแนะนำเราให้รู้จักกันอย่างเป็นทางการหน่อยสิคะ!"

วาเลนไทน์หัวเราะออกมา "ได้จ้ะ เคท นี่ทอม แนต์ส์เวิร์ธที่ เขาถูกส่งตัวลงมาช่วยงานที่นี่นะจ๊ะ ถ้าเจ้าหมาป่าของลูกเสรีจตุระกับเขาแล้ว พ่อก็จะให้เขาไปทำงาน" เขาวางมือลงบนป่าทอมเบาๆ "ซึ่งก็ไม่ค่อยมีอะไรมากหรอก เราจะดูรอบๆ ลานแยกชิ้นส่วนกัน แล้วจากนั้น..." เขาชำเลืองมองดูข้อความจากพอมเออรอย ก่อนจะฉีกกระดาษเป็นชิ้นๆ โยนทิ้งลงในตะกร้ารีไซเคิลสีแดงข้างโต๊ะ "จากนั้นนายก็ไปได้"

ทอมไม่แน่ใจว่าจะอะไรทำให้เขาแปลกใจมากกว่ากัน ระหว่างการที่วาเลนไทน์ปล่อยเขาไปเฉยๆ หรือว่าที่วาเลนไทน์ลงพื้นที่ด้วยตนเอง ปกติแล้วสมาชิกสมาคมระดับสูงจะชอบนั่งสบายอยู่ในห้องทำงาน และปล่อยให้งานหนักในชั้นล่างล้าร้อนอบอ้าวเต็มไปด้วยควันโขมงเป็นหน้าที่ของ

เด็กฝึกหัด แต่ว่าเลนไทน์กลับถอดเสื้อคลุมสีดำออก เหน็บปากกาเข้าที่กระเป๋าลูกเสือ และหยุดยิ้มให้ทอมชนิดหนึ่งที่ประตู่

"มาด้วยกันสิ ยิ่งเราเริ่มงานเร็วเท่าไร นายก็ออกไปสนุกกับคนอื่นที่สวนเคนซิงตันได้เร็วขึ้นเท่านั้นนะ"

พวกเขาเดินลงไปเรื่อยๆ โดยมีแคทเธอรินกับเจ้าหมาตามลงมาด้วย ทั้งหมดเดินผ่านโกดังไปตามบันไดวนโลหะที่นำลงไปสู่ลานแยกชิ้นส่วนซึ่งกำลังย่อยซอลต์ชุกจนมีขนาดเล็กลงเรื่อยๆ เศษซากที่เหลือมีเพียงโครงเหล็กของเมืองที่พวกเครื่องจักรกำลังกระชากออกเป็นชิ้นๆ ลากพื้นเมืองและคานเหล็กไปที่เตาหลอมละลาย นอกจากนี้ยังมีการลำเลียงกองอิฐ กองหิน กองไม้ซุงเป็นภูเขาเลากา อีกทั้งกองเกลือและถ่านหินไปตามสายพานตรงสู่ถังใจกลางชั้นล่างใต้ ส่วนเฟอร์นิเจอร์กับข้าวของเครื่องใช้อื่นๆ ก็ถูกแก๊งนักเก็บของเก่าเข็นออกไปในรถเข็น

บรรดาคนเก็บของเก่าถือเป็นขาใหญ่ตัวจริงของชั้นล่างใต้แห่งลอนดอน ซึ่งพวกเขาก็รู้ตัวดีเสียด้วย พวกเขาเดินสายอากาศๆ ไปตามทางเดินแคบๆ อย่างคล่องแคล่วเหมือนแมวข้างถนน แผ่นนอกเปลือยเปล่าเป็นมันด้วยเหงื่อ สวมแว่นกันฝุ่นเลนส์เหลือบสีอินโต ทอมรู้สึกหวั่นๆ คนพวกนี้มาตลอด แต่ว่าเลนไทน์หักทนายพวกเขาอย่างเป็นกันเองและถามว่าเห็นอะไรท่ามกลางซากเหลือที่จับมาได้ที่เป็นประโยชน์ต่อพิพิธภัณฑสถานบ้างไหม บางครั้งเขาจะหยุดแวะคุยเรื่องตลกหรือถามข่าวคราวครอบครัว และแนะนำตัวทอมว่า "นี่แนตส์เวิร์ธนี่ เป็นเพื่อนร่วมงานของผมเอง" ทอมหัวใจพองโตด้วยความภาคภูมิใจ วาเลนไทน์ปฏิบัติราวกับว่าทอมเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่ง คนเก็บของเก่าจึงทำตาม โดยใช้มือแตะกลางหมวกที่มีคราบเยิ้มและยิ้มให้ขณะแนะนำตัวทุกคนมีชื่อซ้ำๆ กันเช่นเลน หรือไมกีสมัดเจอร์

"ไม่ต้องไปสนใจว่าคนที่พิพิธภัณฑสถานพูดถึงคนกลุ่มนี้ว่ายังไง" วาเลนไทน์เอ่ยขึ้นขณะที่เลนคนหนึ่งในงานหลายคนเดินนำพวกเขาไปที่ลานขยะซึ่งเป็นส่วนจัดเก็บของเก่าที่พบ "การที่พวกเขาอยู่ที่ชั้นต่ำสุดนี้ แดมยังออกเสียง

30 สมรภูมิล่าเมือง ตอน จักรกามรณะ

'เอช' ไม่ได้เอ็กไม่ได้แปลว่าพวกเขาโง่งม นั่นคือเหตุผลที่ฉันต้องลงมาดูงานที่ลานแยกชิ้นส่วนด้วยตัวเอง ฉันมักเห็นพวกคนเก็บของเก่าหลายคนชุดเสื้อขาวของที่อาจเล็ดลอดสายต่านักประวัติศาสตร์ไป..."

"ครับ..." ทอมตอบพลางเหลือบมองแคทเธอริน เขาอยากสร้างผลงานให้หัวหน้าสมาคมนักประวัติศาสตร์และลูกสาวคนสวยประทับใจ นี่ถ้าเขาหาเศษชิ้นส่วนจากยุคเทคโนโลยีโบราณท่ามกลางกองขยะพวกนี้ได้ล่ะก็... ทอมอยากเจอของที่จะทำให้ทั้งคู่จำเขาได้แม้แต่ตอนที่กลับขึ้นสู่ลอนดอนระดับชั้นสูงอันหรรษาไปแล้ว เพราะหลังจากเดินตรวจลานต่างๆ เสร็จเขาอาจไม่มีโอกาสได้เจอพ่อลูกคู่นี้ก็เป็นได้

ทอมตั้งใจจะหาของมาอวดพ่อลูกวาเลนไทน์ จึงรีบวิ่งไปที่ลานขยะและกวาดสายตามอง ข้างของจากยุคเทคโนโลยีโบราณมักจะพบได้เป็นครั้งคราวตามร้านขายของเก่าในเมืองเล็ก หรือไม่กี่บนหิ้งเหนือเตาผิงของหญิงชราลองนึกภาพว่าเขาเป็นผู้ค้นพบความลับสุดยอดอย่างเช่นเครื่องบินลำแรกของโลก หรืออะตอมที่สำเร็จรูปดูสิ! แม้ว่าจะจะเป็นสิ่งที่สมาคมวิศวกรไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ แต่ของชิ้นนั้นอาจนำไปตั้งโชว์ที่พิพิธภัณฑ์ได้ติดป้ายและเก็บรักษาไว้ในตู้โชว์พร้อมคำนิยามว่า *คุณที. แนต์ส์เวิร์ท* เป็นผู้ค้นพบสิ่งนี้ เขาเมียงมองอย่างมีหวังที่กองขยะบนลานขยะ ทั้งเศษพลาสติกเอเย่ ขาดังโคมไฟเอเย่ และรถยนต์ของเล่นที่แบนแต่ดีแต่ ทันใดนั้นเขาก็เหลือบไปเห็นกล่องโลหะใบเล็กใบหนึ่ง พอดึงมันออกมาเปิดดูก็พบเงาสะท้อนใบหน้าตัวเองกำลังจ้องกลับมา เงาสะท้อนบนแผ่นพลาสติกสีเงินกลมๆ ดูเหมือนกำลังกะพริบตาให้เขา "คุณวาเลนไทน์ครับ คุณนี่สิ ผมเจอแผ่นซีดีครับ!"

วาเลนไทน์ยื่นมือลงไปในกล่องเพื่อหยิบแผ่นดิสก์กลมๆ ขึ้นมา และจับเอียงไปมาจนเกิดเหลือบสีรุ้งบนพื้นผิววาววับ "ใช่แล้ว" เขาพูด "คนโบราณใช้ของสิ่งนี้เก็บข้อมูลในคอมพิวเตอร์นะ เป็นอุปกรณ์คอมพิวเตอร์อย่างหนึ่ง"

"เป็นของสำคัญไหมครับ" ทอมถาม

วาเลนไทน์ส่ายหน้า "เสียใจด้วยโทมัส คนยุคเก่าอาจอาศัยอยู่ในเมือง

ไม่เคลื่อนที่ก็จริง แต่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ของพวกเขายังเหนือชั้นกว่า สิ่งทีวิศวกรของลอนดอนสร้างสรรค์ขึ้นอยู่หลายขุม ถึงจะมีข้อมูลบางอย่างอยู่ในแผ่นดิสก์นี้ เราก็ไม่รู้ว่าอ่านข้อมูลยังไง แต่เธอเจอของดีเข้าแล้วพยายามต่อไปนะ กันไว้ดีกว่าแก้"

วาเลนไทน์หันหลังขณะที่ทอมวางแผนซีดีขึ้นนั้นลงในกล่อง และใส่ลงในกระเป๋าของตัวเอง แต่แคทเธอรินคงรู้สึกได้ว่าทอมผิดหวัง เพราะเธอแตะมือเขาและบอกว่า "สวยมากเลยจ๊ะทอม อะไรก็ตามที่อยู่รอดพันมาตลอดหลายพันปีต้องเป็นของดีอยู่แล้วจ๊ะ แม้ว่าพวกสมมาคมวิศวกรแก ๆ ที่ไม่น่ารักพวกนั้นจะใช้ประโยชน์ของซีดีไม่ได้ก็ตาม ฉันมีสร้อยคอทำจากแผ่นดิสก์ด้วยนะ..." เธอยืมให้เขา ดูสวยน่ารักเหมือนสาว ๆ ในฝันของเขา ไม่มีผิด แต่ใจดีกว่าและตลกกว่า ทอมรู้ว่านับจากนี้ไป สาว ๆ ที่เขาเคยช่วยชีวิตไว้ในจินตนาการจะต้องมีหน้าตาเหมือนแคทเธอริน วาเลนไทน์เท่านั้น

นอกจากนั้นแล้วก็ไม่มีอะไรน่าสนใจอีกบนลานขยะ ซอลต์ซุกเป็นเมืองที่มีแต่ของใช้ที่จำเป็น วุ่นวายอยู่กับการทะเลาะแก่งแย่งกันทะเลเกินกว่าจะซุกคืบหาอดีต แต่แทนที่วาเลนไทน์จะกลับไปโกดัง เขากลับนำเพื่อนร่วมงานเดินขึ้นบันไดและเดินไปตามทางเดินแคบๆ ที่นำไปสู่สถานีอินคัมเมอร์ส ซึ่งเป็นที่ที่ชาวเมืองที่ตกเป็นเหยื่อจะเข้าคิวบอกชื่อกับเสมียนเพื่อขึ้นทะเบียนประชากรใหม่ และจากนั้นจะถูกนำตัวไปยังที่อยู่ใหม่ในหอพักและโรงงานของลอนดอน เขาอธิบายว่า "ตอนที่ไม่ได้เข้ากะ ฉันจะลงมาตรวจดูการทำงานของคนเก็บของเก่าเมื่อเราจับเหยื่อได้ ก่อนที่พวกเขาจะขายของที่เจอบริษัทตลาดขายของเก่าบนชั้นห้า แล้วก็หายตัวออกไปยังแผ่นดิน"

เมืองที่โดนจับได้จะมีคนขายของเก่ามาป้วนเปื้อนอยู่เสมอ พวกเขาเป็น คนเร่ร่อนไม่มีหัวนอนปลายเท้าที่เดินเท้าไปทั่วสมรภูมิแห่งการล่าเพื่อคืบเซี่ยหาข้าวของทีหลงเหลือมาจากยุคเทคโนโลยีโบราณ ซอลต์ซุกเองเป็นหนึ่งในนั้น ตรงสุดแถวของชาวเมืองที่ยืนคอคคอกมีกลุ่มคนที่แต่งตัวหอมช้อยยิ่งกว่ายืนอยู่ สวมเสื้อโค้ตตัวยาวขาดวินเรียช้อเท้า สวมแว่นกันลมอันใหญ่ และแว่นหน้ากากกันฝุ่นรอบคอเกราะกรัง

32 สมรภูมิลำเมือง ตอน จักรกามธนะ

ทอมและชาวลอนดอนส่วนใหญ่มักจะชนลุกเมื่อคิดว่ายังมีคนยอมอาศัยอยู่บนพื้นโลก เขายืนอยู่กับแคทเธอรินและเจ้าหมา ขณะที่วาเลนไทน์เดินไปคุยกับกลุ่มนักขายของเก่า พวกเขาเข้ามาล้อมวาเลนไทน์ เว้นแต่คนร่างสูงพอมในชุดเสื้อโค้ตสีดำคนหนึ่ง ทอมคิดว่าน่าจะเป็นผู้หญิง แต่ไม่แน่ใจนักเพราะเธอพันผ้าสีดำรอบใบหน้าไว้เหมือนผ้าโพกศีรษะของชนเผ่าเร่ร่อนในทะเลทราย ทอมยืนอยู่ใกล้เธอพลางมองวาเลนไทน์ที่แนะนำตัวกับเหล่านักขายของเก่าและถามว่า "เออละ มีใครเจอของที่สืมาคมนักประวัติศาสตร์อยากซื้อหาไว้บ้างไหม"

ผู้ชายบางคนพยักหน้าหงึกหงัก บางคนส่ายหัว บางคนความหาของในถุงใบอ้วน เด็กสาวโพกผ้าสีดำล้วงมือเข้าไปในเสื้อโค้ตและพูดว่า "ฉันมีของบางอย่างให้แนะ วาเลนไทน์"

เสียงพูดของเธอแผ่วเบาจนมีแต่ทอมและแคทเธอรินเท่านั้นที่ได้ยิน พอทั้งสองหันไปทางเด็กสาว เธอก็กระโจนเข้าไปสวาวาเลนไทน์พร้อมดึงมิดบางเฉียบออกมาจากเสื้อ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)